

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (fjärde avdelningen)
den 31 januari 2001 *

I de förenade målen T-197/97 och T-198/97,

Weyl Beef Products BV, Enschede (Nederländerna), företrätt av advokaterna
E.H. Pijnacker Hordijk och S.B. Noë,

sökande i mål T-197/97,

Exportslachterij Chris Hogeslag BV, Holten (Nederländerna), företrätt av
advokaten A.P.J.M. de Bruyn,

Groninger Vleeshandel BV, Groningen (Nederländerna), i likvidation, företrätt av
J.J. van der Molen, likvidator, inledningsvis företrädd i detta förfarande av
advokaten A.P.J.M. de Bruyn, därefter av advokaten P.E. Mazel,

med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i mål T-198/97,

* Rättegångsspråk: nederländska.

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av W. Wils, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten G. van der Wal, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

med stöd av

Produktschap voor Vee en Vlees

och

Stichting Saneringsfonds Runderslachterijen,

Rijswijk (Nederländerna),

företrädda av advokaten I.W. VerLoren van Themaat, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenienter,

angående, i mål T-197/97, en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 23 april 1997 (ärende nr IV/35.591/F-3—Weyl/PVV+SSR) om avslag på sökandens klagomål av den 14 juni 1995, och, i mål T-198/97, talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 23 april 1997 (ärende nr IV/35.634/F-3—Hogeslag-Groninger/PVV+SSR) om avslag på sökandenas klagomål av den 30 juni 1995,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av ordföranden V. Tiili samt domarna R.M. Moura Ramos och P. Mengozzi,

justitiesekreterare: byrådirektören G. Herzig,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 25 februari 2000,

följande

Dom

Bakgrund och tillämpliga bestämmelser

- 1 Produktschap voor Vee en Vlees (nedan kallat PVV) är ett offentligrättsligt organ som bildades enligt artikel 66 i Wet op de bedrijfsorganisatie (nederländsk lag om organisationen av näringslivet). På grundval av denna artikel är det möjligt att bilda offentligrättsliga organ som benämns "hoofdproduktschap" eller "produktschap" (offentligrättsliga yrkessammanslutningar), vilka förenar två eller flera företagssammanslutningar, som inom näringslivet har olika uppgifter vad beträffar vissa produkter eller produktgrupper.

- 2 PVV bildades år 1954 för att tillvarata det gemensamma intresset för samtliga företag med verksamhet inom sektorerna för uppfödning, behandling och förädling av boskap och kött. PVV:s styrelseledamöter väljs av arbetsgivar- och fackföreningarna inom denna sektor.

- 3 Inom detta område kan PPV genom förordningar ålägga berörda företag att erlägga avgifter. Efter den behörige ministrarnas godkännande gäller dessa förordningar som lag.

- 4 Inom ramen för ett saneringsprogram inom nötkreaturssektorn för att minska den överkapacitet som förelåg beträffande de nederländska slakteriernas totala produktion, inledde PVV år 1992 överläggningar med företrädare för den berörda sektorn. Dessa överläggningar utmynnade i att vissa slakterier skulle förvärvas för att senare tas ur produktion. För detta ändamål antog PVV den 14 juli 1993 två förordningar. Genom den första förordningen inrättades fonden för slakt av nötkreatur (PPV Verordening — Fonds runderslachtsector), och genom den andra förordningen säkerställdes finansieringen av nämnda fond (PVV Heffingsverordening — Fonds runderslachtsector) (nedan kallade PVV:s förordningar).

- 5 Syftet med PVV:s förordning, genom vilken en fond för slakt av nötkreatur inrättades, är att finansiera åtgärder för att förbättra strukturen för slakterinärningen inom den nederländska nötkreaturssektorn. Fondens medel utgör en del av PVV:s tillgångar och det är PVV som förvaltar nämnda fond. Medlen ansås av förvaltningsrådet för att genomföra fondens syfte upp till ett belopp som fastställdes av nämnda råd.

- 6 Syftet med förordningen om PVV-avgift till fonden för slakterier inom nötkreaturssektorn är att samla in medel till fonden.

- 7 De två förordningarna godkändes av den nederländske jordbruks-, natur- och fiskeministern.
- 8 På grundval av dessa två förordningar finansieras saneringskostnaderna genom en saneringsavgift. Denna avgift uppgår till 150 000 nederländska floriner (NLG) per procentandel som innehas av slakteriet i förhållande till Nederländernas totala slaktkapacitet. Avgiften fastställs provisoriskt till 15 NLG per slaktat nötkreatur. I artikel 2.4 i Heffingsverordningen föreskrivs att avgiften inte får övervältras på leverantörerna av slaktboskap.
- 9 I december 1993 (EGT C 109, 1994, s. 4) och i juli 1995 (EGT C 67, 1996, s. 3) gav kommissionen tillstånd till stödåtgärderna i de två förordningarna (nedan kallade saneringsstödet) under förutsättning att vissa villkor uppfylldes. I de två besluten beaktade kommissionen att de nederländska myndigheterna hade garanterat att stödet under inga förhållanden skulle beviljas på grundval av stödmottagarnas tidigare eller nuvarande handelssvårigheter och att när betalningen till en stödmottagare bestämdes skulle endast den ålagda kapacitetsminskningens inverkan på stödmottagaren beaktas när det gällde tidigare nettoinkomst och/eller medförda sociala kostnader och/eller minskat kapitalvärde.
- 10 Den 7 november 1994 bildade tretton slakterier Stichting Saneringsfonds Runderslachterijen (stiftelsen för sanering av slakterinäringen inom nötkreaturssektorn, nedan kallad SSR). Verksamhetsföremålet för SSR är att förbättra strukturen för slakterinäringen inom den nederländska nötkreaturssektorn. SSR:s styrelse består av företrädare för deltagande slakterier, som tillsammans utför majoriteten av slakten i Nederländerna.
- 11 SSR söker bland annat stärka strukturen för den berörda sektorn genom att förvärva slaktkapacitet beträffande nötkreatur för att därefter permanent avstå

från att utnyttja denna kapacitet. SSR:s förvärv av slaktkapacitet finansieras av PVV.

- 12 SSR underrättade den 28 februari 1995 kommissionen om sina stadgar. Som svar på en skriftlig fråga från förstainstansrätten angav kommissionen att den ännu inte formellt tagit ställning till denna underrättelse i avvaktan på att förevarande förfarande skulle avslutas.
- 13 Under det första halvåret 1995 förvärvade SSR flera slakterier. Samtliga berörda slakterier kunde yttra sig och begära att en förvärvspremie skulle fastställas.
- 14 I överlåtelseavtalen beträffande dessa slakterier angavs att de förvärvade slakterierna inte under trettio år skulle slakta några nötkreatur inom en radie på 1 500 kilometer från företaget och inte skulle utföra någon slakt på annan ort. SSR övervakar aktivt avtalens tillämpning och kan eventuellt väcka talan mot avtalsbrytande part.
- 15 Sökanden i mål T-197/97, Weyl Beef Products BV (nedan kallat Weyl Beef), är det största slakteriet i Nederländerna och är inte medlem i SSR. Slakteriet slaktar varje år mellan 125 000 och 130 000 djur. Slakteriet skall varje år i fem års tid erlägga 2,2 miljoner NLG som bidrag till saneringsåtgärderna.
- 16 Sökandena i mål T-198/97, Exportslachterij Chris Hogeslag BV (nedan kallat Hogeslag) och Groninger Vleeshandel BV (nedan kallat Groninger Vleeshandel), nu i likvidation, är medelstora slakterier.

- 17 Den 14 juni 1995 respektive den 30 juni 1995 gav Weyl Beef samt Hogeslag och Groninger Vleeshandel in ett klagomål på grundval av artikel 3.2 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, Första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 13, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8). De yrkade att kommissionen skulle fastställa, för det första, att bestämmelserna och avtalen om sanering av slakterinäringen inom den nederländska nötkreaturssektorn åsidosatte artikel 85.1 i EG-fördraget (nu artikel 81.1 EG) och, för det andra, att PPV:s inrättande av en avgift för att finansiera saneringen av slakterinäringen inom den nederländska nötkreaturssektorn åsidosatte artiklarna 3 g i EG-fördraget (nu artikel 3 g EG i ändrad lydelse), 3a i EG-fördraget (nu artikel 4 EG), 5 i EG-fördraget (nu artikel 10 EG), 85, 92 i EG-fördraget (nu artikel 87 EG i ändrad lydelse) och 93 i EG-fördraget (nu artikel 88 EG) samt artiklarna 1.2 e, 3 och 53 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES).
- 18 Under förhören enligt artikel 19 i förordning nr 17 tillade sökandena att samtliga bestämmelser och avtal, i den mån de inte omfattades direkt av artikel 85.1 i fördraget, i vart fall var oförenliga med artikel 5 andra stycket jämförd med artiklarna 3 g och 85 i fördraget.
- 19 Den 6 november 1995 översände kommissionen till sökandena meddelanden enligt artikel 6 i kommissionens förordning nr 99/63/EEG av den 25 juli 1963 om sådana förhör som avses i artikel 19.1 och 19.2 i förordning nr 17 (EGT 127, s. 2268; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 32). Kommissionen angav i meddelandena att den ansåg att föreliggande omständigheter inte motiverade att klagomålen skulle bifallas.
- 20 Genom skrivelser av den 5 januari 1996 invände sökandena mot kommissionens meddelanden. Ett andra förhör ägde rum den 20 juni 1996.

- 21 Den 23 april 1997 fattade kommissionen två beslut (nedan kallade de ifrågasatta besluten), där kommissionen bekräftade sin avsikt att inte bifalla sökandenas klagomål. I besluten angav kommissionen för det första att invändningarna mot PVV:s förordningar skulle avvisas, eftersom nämnda förordningar gäller som lag. Vad gällde SSR:s stadgar ansåg kommissionen för det andra att även om det var fråga om avtal mellan företag återfanns däri inte någon skyldighet eller rekommendation avseende medlemmarnas näringsverksamhet, eftersom SSR:s syfte och medlen för att uppnå detta syfte skulle vara föremål för verkställighetsåtgärder. Det var först efter det att dessa åtgärder vidtagits som artikel 85.1 i fördraget skulle kunna tillämpas. Vad för det tredje avsåg förvärvspremierna kvalificerade kommissionen dessa som stödåtgärder från de nederländska myndigheterna. Yrkandena som framställts mot dessa stödåtgärder skulle således avvisas med stöd av artikel 3 i förordning nr 17. Vad slutligen avsåg överlåtelseavtalen drog kommissionen slutsatsen att de inte hade någon märkbar inverkan på konkurrensen.

Förfarandet

- 22 Weyl Beef har genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 30 juni 1997, väckt talan. Målet registrerades under målnummer T-197/97.
- 23 Hogeslag och Groninger Vleeshandel har genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli samma dag, väckt talan. Detta mål registrerades under målnummer T-198/97.
- 24 PVV och SSR har genom ansökningar, som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 november 1997, begärt att få intervensera till stöd för svaranden i de två förfarandena.

- 25 Enligt beslut av den 17 februari 1998 av ordföranden på första avdelningen bifölls dessa ansökningar.
- 26 Det skriftliga förfarandet i mål T-197/97 förklarades avslutat den 12 maj 1998.
- 27 Det skriftliga förfarandet i mål T-198/97 förklarades avslutat den 20 maj 1998.
- 28 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (fjärde avdelningen) att, som en åtgärd för processledning enligt artikel 64 i förstainstansrättens rättegångsregler, ställa skriftliga frågor till parterna och att inleda det muntliga förfarandet. Parterna besvarade dessa frågor inom den föreskrivna fristen.
- 29 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens muntliga frågor vid förhandlingar den 10 februari 2000.
- 30 Efter att ha hört parterna anser förstainstansrätten (fjärde avdelningen) att de förevarande målen i enlighet med artikel 50 i rättegångsreglerna skall förenas vad gäller domen.

Parternas yrkanden

31 I mål T-197/97 har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 23 april 1997 (IV/35.591/F-3 — Weyl/PPV+SRR),
- fastställa att bestämmelserna och avtalen om saneringen av slakterinäringen inom den nederländska nötkreaturssektorn åsidosätter artikel 85.1 i fördraget,
- förordna om varje annan åtgärd som är nödvändig, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

32 I mål T-198/97 har sökandena yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 23 april 1997 (IV/35.624/F-3 — Hogeslag-Groninger/PPV+SSR),
- fastställa att bestämmelserna och avtalen om sanering av slakterinäringen inom den nederländska nötkreaturssektorn åsidosätter artikel 85.1 i fördraget,

— förordna om varje annan åtgärd som är nödvändig, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

33 I de två målen har svaranden med stöd av PVV och SSR yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan i den mån den grundas på artiklarna 3g, 3a, 5, 85, 92 och 93 i fördraget samt artiklarna 3 och 53 i EES-avtalet,

— ogilla talan i övrigt, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

Upptagande till sakprövning

Parternas argument

34 Enligt svaranden avser talan i de två målen fastställelse av att programmet och avtalen för att sanera slakterinäringen inom nötkreaturssektorn åsidosätter

artikel 85.1 i fördraget, att PVV:s skattelikhande avgift för att finansiera saneringen av slakterinäringen inom nötkreaturssektorn åsidosätter bestämmelserna i artikel 3 g, artiklarna 3a, 5 och 85 i fördraget och bestämmelserna i artikel 1.2 e samt artiklarna 3 och 53 i EES-avtalet och att inrättandet av PVV:s fond och beviljandet av till denna fond anslagna medel (genom SSR) till de sanerade företagen åsidosätter artiklarna 92 och 93 i fördraget.

- 35 Genom att tolka talan i de två målen på detta sätt har svaranden, utan att ha gjort en formell invändning om rättegångshinder, åberopat två grunder för att talan skall avvisas.
- 36 Svaranden har för det första hävdats att talan i de två målen skall avvisas på den grunden att de grundas på artiklarna 92 och 93 i fördraget och avser PVV:s förordningar. Kommissionen har i detta avseende anfört att den efter Nederländernas underrättelse om PVV:s förordningar beslutade att inte inleda förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget och att varken göra någon invändning på grundval av artikel 92 i fördraget mot nämnda förordningar, mot användningen av den skattelikhande avgiften eller mot fonden. I egenskap av berörda utomstående hade sökandena kunnat ge in ett klagomål till kommissionen mot nämnda stödåtgärder och därefter väcka talan mot beslutet att ge tillstånd till åtgärderna (domstolens dom av den 14 november 1984 i mål 323/82, Intermills mot kommissionen, REG 1984, s. 3809; svensk specialutgåva, volym 7, s. 685, och av den 19 maj 1993 i mål C-198/91, Cook mot kommissionen, REG 1993, s. I-2487; svensk specialutgåva, volym 14, s. 201).
- 37 För att bestrida lagenligheten av kommissionens beslut om detta stöd, kan sökandena enligt kommissionen inte heller åberopa invändningen om rättsstridighet i artikel 184 i EG-fördraget (nu artikel 241 EG), eftersom denna invändning inte kan åberopas mot rättsakter mot vilka den som åberopar invändningen hade kunnat väcka talan på grundval av artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget (nu artikel 230 fjärde stycket EG i ändrad lydelse).

- 38 Slutligen har kommissionen hävdad att den redan i de ifrågasatta besluten ansåg att yrkandena mot PVV:s förordningar som gavs in i enlighet med artikel 3.2 i förordning nr 17 skulle avvisas, eftersom klagomål inte kunde riktas mot dessa förordningar på grundval av denna bestämmelse då förordningarna gällde som lag.
- 39 Svaranden har för det andra hävdad att talan i de två målen skall avvisas, i den mån de grundas på artiklarna 3 g, 5 och 85 i fördraget och på artiklarna 1.2, 3 och 53 i EES-avtalet samt riktas mot PVV:s förordningar. Kommissionen har i detta avseende anfört att denna del av talan riktas mot PVV i dess egenskap av offentligrättsligt organ, och att yrkandena som framställdes hos kommissionen följaktligen endast kan avse kommissionens inledande av överträdelseförfarandet enligt artikel 169 i EG-fördraget (nu artikel 226 EG) mot Nederländerna på grund av åsidosättande av skyldigheterna enligt nämnda bestämmelse. Enligt fast rättspraxis skall en talan mot kommissionens beslut att inte mot en medlemsstat inleda överträdelseförfarandet enligt artikel 169 i fördraget jämförd med artiklarna 3 g, 5 och 85 i fördraget avvisas.
- 40 Weyl Beef i mål T-197/97 och Hogeslag i mål T-198/97 har genmält att deras talan endast avser avslaget på klagomålen avseende åsidosättandet av artikel 85.1 i fördraget. Vidare har de vitsordat att kommissionen enligt artikel 92 i fördraget gav tillstånd till den av PVV inrättade fondens bidrag. Detta tillstånd fritar emellertid inte kommissionen från skyldigheten att i enlighet med artikel 85 i fördraget självständigt pröva avtalen mellan de företag som ifrågavarande stödåtgärder gäller.
- 41 Slutligen har de anfört att domstolen slagit fast att omständigheten att en medlemsstat ger avtal mellan företag som åsidosätter nämnda artikel 85 bindande allmän effekt, eller utsträcker avtalens tillämpningsområde till att avse företag som inte deltar i kartellen, inte innebär att de berörda företagen inte åsidosatt artikel 85.1 i fördraget (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 30 januari 1985 i mål 123/83, Clair, REG 1985, s. 391, punkt 23). För övrigt finns det inget hinder mot att ett företag, inom ramen för ett klagomål

grundat på artikel 3.2 i förordning nr 17, också yrkar att kommissionen skall fastställa att artiklarna 3, 5 och 85 i fördraget åsidosatts och att kommissionen skall vidta åtgärder i detta avseende med stöd av artikel 169 i fördraget.

- 42 Att kommissionen slog fast att PVV:s förordningar gällde som lag och att begäran på grundval av artikel 3.2 i förordning nr 17 avseende dessa förordningar följaktligen skulle avvisas (punkt 32 i det ifrågasatta beslutet), utgör enligt sökandena inte något hinder mot att kommissionen ingriper med stöd av förordning nr 17 mot saneringsprogrammet i dess helhet.
- 43 Groninger Vleeshandel har vitsordat att dess talan i huvudsak grundas på artikel 85 i fördraget, men har emellertid tillagt att talan även grundas på artiklarna 92 och 93 i fördraget. På denna grund anser Groninger Vleeshandel att talan skall tas upp till sakprövning, eftersom de uppgifter om kommissionens tillstånd till saneringsstödet som offentliggjordes i EGT var så kortfattade att detta hindrade bolaget från att göra en bedömning av vilket intresse den hade av att väcka talan. Således kan Groninger Vleeshandel fortfarande föra talan mot beslutet om nämnda stöd vid förstainstansrätten utan att klandras för att ha gett in klagomålet för sent.

Förstainstansrättens bedömning

- 44 Inledningsvis konstaterar förstainstansrätten att sökandena har yrkat att förstainstansrätten endast skall uttala sig om huruvida bestämmelserna och avtalen om sanering av slakterinäringen inom den nederländska nötkreaturssektorn åsidosätter artikel 85.1 i fördraget. Detta framgår inte bara av sökandenas yrkanden, utan även av hela diskussionen kring de grunder som åberopats till stöd för yrkandena vilken utgår dels från att de ifrågasatta åtgärderna är av privaträttslig natur (till skillnad från offentlighetsrättslig) för att fastställa att de omfattas av nämnda artikel, dels från nämnda åtgärders konkurrensbegränsande verkan, vilken utgör ett uppenbart åsidosättande av artikel 85 i fördraget.

- 45 Även om det är riktigt att de på artikel 3.2 i förordning nr 17 grundade klagomålen som gavs in till kommissionen och som ligger till grund för detta mål var mer omfattande, begränsas emellertid talan vid förstainstansrätten till att endast avse huruvida de ifrågasatta åtgärderna är förenliga med artikel 85 i fördraget. Andra fördragsbestämmelser har åberopats endast för att visa att nämnda artikel har åsidosatts.
- 46 Weyl Beef och Hogeslag har dessutom på en skriftlig fråga från förstainstansrätten bekräftat att föremålet för talan faktiskt endast avser åsidosättande av artikel 85.1 i fördraget.
- 47 Mot bakgrund av vad som anförts ovan kan kommissionens grunder till stöd för att talan skall avvisas inte godtas.
- 48 Groninger Vleeshandels argument att talan, i den mån den grundas på artiklarna 92 och 93 i fördraget, skall tas upp till sakprövning på den grunden att de uppgifter om tillstånd till saneringsstödet som offentliggjordes i EGT var så kortfattade att det hindrade bolaget från att bedöma vilket intresse bolaget hade av att väcka talan, kan för övrigt inte godtas. Enligt fast rättspraxis är de personer som berörs av ett stöd inte bara det eller de företag som beviljats stöd, utan även de personer, företag och branschsammanlutningar vilkas intressen eventuellt kan skadas av det beviljade stödet, särskilt konkurrerande företag och branschorganisationer. Det rör sig med andra ord om en obestämd grupp av adressater (domen i det ovannämnda målet Intermills mot kommissionen, punkt 16).
- 49 Härav följer att det enda syftet med ett meddelande om att tillstånd lämnats till ett stöd på grundval av artikel 93.3 i fördraget är, liksom vad gäller meddelanden som offentliggörs i enlighet med artikel 93.2, att ålägga kommissionen att se till att alla som kan komma att beröras underrättas. Under dessa omständigheter är offentliggörande av ett meddelande om tillstånd i EGT ett lämpligt och tillräckligt

medel för att informera alla berörda parter om att kommissionen lämnat tillstånd till ett visst stöd på grundval av artikel 93.3 (se analogt domen i det ovannämnda målet Intermills mot kommissionen, punkt 17).

- 50 I förevarande mål angavs i det ovannämnda meddelandet att tillstånd lämnats till ”stöd för att förbättra strukturerna för slakterier inom nötkreaturssektorn och en skattelikhande avgift till förmån för Produktschap Vee en Vlees”. Detta meddelande var tillräckligt tydligt för att sökanden — som vid tillfället var fullt medveten om de saneringsåtgärder som vidtogs inom sektorn — utan något som helst tvivel skulle kunna förstå att den berördes av åtgärden. I den mån Groninger Vleeshandels talan även kan anses grundas på artiklarna 92 och 93 i fördraget skall den följaktligen avvisas.

Prövning i sak

Parternas argument

- 51 Sökandena har hävdats att kommissionen på flera sätt åsidosatte artikel 85.1 i fördraget. I detta avseende har sökandena tillbakavisat kommissionens argument att den beslutade att inte inleda en undersökning på konkurrensområdet på den grunden att det inte förelåg något gemenskapsintresse. Det framgår nämligen på ett tydligt sätt av förfarandet beträffande sökandenas klagomål att kommissionen undersökte de av sökandena åberopade omständigheterna med avseende på nämnda artikel.
- 52 Vidare anges enligt sökandena inte i de ifrågasatta besluten att det inte förelåg något gemenskapsintresse såsom skäl för avslaget på klagomålen. Detta är således en invändning som konstruerats i efterhand och som kommissionen inte

anförde i de ifrågasatta besluten. Denna invändning kan således inte åberopas inom ramen för förevarande talan.

- 53 Genom att anse att saneringsprogrammet inte omfattas av artikel 85.1 i fördraget, misstog sig kommissionen för övrigt på sakförhållanden och gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning.
- 54 Sökandena har för det första hävdad att kommissionen endast kan grunda sig på besluten att ge tillstånd till stödet beträffande saneringsprogrammet i den mån besluten avser överlåtelsepremierna, eftersom den enda hänvisningen till stödaspekter i de ifrågasatta besluten berör nämnda premier. Däremot nämns varken PVV:s förordningar eller överlåtelseavtalen.
- 55 Sökandena har för det andra anfört att det av domstolens rättspraxis framgår att tillståndet till stöd på grundval av artiklarna 92 och 93 i fördraget inte kan innebära att de undersökta åtgärderna undantas från tillämpningsområdet för artikel 85 i fördraget (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 15 juni 1993 i mål C-225/91, *Matra mot kommissionen*, REG 1993, s. I-3203, punkt 44; svensk specialutgåva, volym 14, s. 213, och förstainstansrättens dom av den 15 juli 1994 i mål T-17/93, *Matra Hachette mot kommissionen*, REG 1994, s. II-595, punkt 44 och följande punkter). Frågan huruvida en stödåtgärd är förenlig med den gemensamma marknaden skiljer sig nämligen från frågan huruvida ett avtal mellan företag syftar till eller leder till konkurrensbegränsningar. Vidare innebär inte kommissionens tillstånd, inom ramen för ett förfarande beträffande statligt stöd, till åtgärder med betydande följder på de olika marknaderna att ett horisontellt avtal med samma omfattning är förenligt med artikel 85 i fördraget.
- 56 När kommissionen fattade besluten om saneringsstödet beaktade den enligt sökandena inte de avtal mellan företag som låg till grund för PVV:s förordningar. Anledningen till detta var att de uppgifter som normalt begärs in från en stat inom ramen för förfarandet för underrättelse av ett stöd inte avser avtal mellan företag samt att kommissionen, då den fattade sina beslut om saneringsstödet,

varken hade kännedom om de avtal som är föremål för denna talan eller nämnda avtals relevans i förhållande till artikel 85 i fördraget. Kommissionen beaktade inte sökandenas klagomål i det första beslutet om stödet i fråga, eftersom beslutet fattades innan klagomålen gavs in. Inte heller beaktades klagomålen i det andra beslutet om ifrågavarande stöd, vilket fattades den 5 juli 1995, således tre veckor efter det att klagomålen gavs in.

- 57 Mot bakgrund av det ovan anförda anser sökandena att bestämmelserna och avtalen om sanering av slakterinäringen inom den nederländska nötkreaturssektorn omfattas av artikel 85 i fördraget. Dessa bestämmelser och avtal syftade till och medförde att konkurrensen begränsades eller snedvreds. Anledningarna till detta var att den globala kapaciteten inom produktionen av nötkreatursslaktkroppar minskades på ett konstgjort sätt och att endast slakterier med överkapacitet före saneringen kom i åtnjutande därav, medan de företag som inte hade överkapacitetsproblem inte drog någon fördel av saneringsåtgärderna utan endast drabbades av de negativa aspekterna därav, nämligen den finansiella avgiften, samt att strukturen för slakterier inom nötkreaturssektorn inte förbättrades, eftersom åtgärderna innebar att moderna slakterier fick läggas ned till förmån för omoderna sådana med överkapacitet. Dessutom var de förvärvade slakterierna fortsatt verksamma på den viktiga marknaden i produktionsledet efter nötköttsproduktionen (benurtagning och tillredning av slaktkroppar) och kunde tack vare förvärvet amortera av produktionsanläggningen och lagret. De "sanerade" företagen kunde således på ett konstgjort sätt förbättra sin ställning på marknaden i produktionsledet efter nötköttsproduktionen på bekostnad av sina konkurrenter. Eftersom nötkreatursslakterierna kommit överens om att avgiften inte skulle övervältras på de aktörer som levererade nötkreatur, innebar detta en konkurrensbegränsande samverkan som obestriddligen strider mot artikel 85 i fördraget.

- 58 Kommissionen har inledningsvis genmält att den, inom ramen för bedömningen av ett klagomål enligt artikel 3 i förordning nr 17, inte skall meddela ett slutligt beslut beträffande tillämpligheten av artikel 85.1 i fördraget, utan endast bedöma ärendets beskaffenhet och betydelse för att avgöra huruvida det föreligger ett tillräckligt gemenskapsintresse för att bifalla klagomålet (förstainstansrätts dom av den 15 januari 1997 i mål T-77/95, SFEI m.fl. mot kommissionen, REG 1997, s. II-1, punkterna 29 och 46). Kommissionens beslut, vilka fattas mot denna bakgrund, skall således grundas på en avvägning mellan å ena sidan en

eventuell konkurrensbegränsnings beskaffenhet och betydelse och å andra sidan gemenskapsintresset. Även om denna analys inte framgår av de ifrågasatta beslutens lydelse, följer de i besluten gjorda bedömningarna detta tillvägagångssätt.

- 59 Kommissionen har dessutom gjort gällande att den inte med stöd av artikel 85.1 i fördraget kan förbjuda ett saneringsavtal (överlåtelseavtal) på grund av den verkan som ett av kommissionen godkänt stödprogram (PVV:s förordningar) kan få på marknaden i produktionsledet efter nötköttproduktionen.
- 60 I detta avseende har kommissionen anfört att de avgörande grunddragen beträffande saneringsprogrammet återfinns i PVV:s förordning som inrättar en fond för slakterierna inom nötkreaturssektorn, och i PVV:s förordning som inrättar en skattelikhande avgift till förmån för fonden för slakterierna inom nötkreaturssektorn.
- 61 Kommissionen meddelade emellertid Nederländerna genom skrivelse av den 31 december 1993 att den inte hade något att invända mot de undersökta saneringsstödåtgärderna i enlighet med artiklarna 92 och 93 i fördraget. Följaktligen kunde inte saneringsprogrammet som sådant och finansieringen därav förbjudas med stöd av artikel 85.1 i fördraget, om inte SSR:s genomförande av programmet medförde begränsningar för medlemsföretagen och/eller för de sanerade företagen som inte redan följde av saneringsprogrammet (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 22 mars 1977 i mål 74/76, Iannelli och Volpi, REG 1977, s. 557; svensk specialutgåva, volym 3, s. 315). Bedömningen mot bakgrund av artikel 85.1 i fördraget kunde således endast avse eventuella konkurrensbegränsningar utöver de konkurrensbegränsningar som följde av det av SSR ålagda eller överenskomna saneringsprogrammet och endast i den mån dessa begränsningar inte var identiska med stödets verkan eller accessoriska i förhållande till denna verkan.
- 62 Kommissionen har erinrat om att de nederländska myndigheterna inrättade ett stödprogram för sanering av slakterinäringen inom nötkreaturssektorn. Detta

program genomförs civilrättsligt på grundval av överlåtelseavtal mellan SSR och de sanerade slakterierna. Kommissionen har betonat att den — då den bedömde PVV:s förordning inom ramen för artiklarna 92 och 93 i fördraget — undersökte de finansiella aspekterna av saneringen (beviljande av ett belopp som bestrids av fonden samt uttag av en avgift till förmån för fonden), konsekvenserna av överlåtelsepremien och skyldigheterna enligt PVV:s förordningar (såsom att avgiften inte skulle övervältras på utomstående) samt att kommissionen då inte gjorde någon invändning. Bland dessa konsekvenser noterade kommissionen en inverkan på marknaden i senare produktionsled, nämligen på marknaden för nötköttproduktion. Denna inverkan följde direkt av PVV:s erläggande av ett statligt stöd, vilket belastade saneringsfonden, för att lägga ned slakteriet eller till den del av företaget som var specialiserad på slakt. Kommissionen har erinrat om att den i sina olika beslut angående detta ärende drog slutsatsen att inverkan på marknaden för nötdjursslakt och på marknaden i senare produktionsled var förenlig med artiklarna 92.1 och 85.1 i fördraget. Den av sökandena åberopade rättspraxisen från domstolen (domen i det ovannämnda målet *Matra* mot kommissionen, punkt 44, och i det ovannämnda målet *Matra Hachette* mot kommissionen, punkt 44 och följande punkter) bekräftar detta på så sätt att den materiella bedömningen inom ramen för bestämmelserna om statligt stöd och den materiella bedömningen inom ramen för artiklarna 85 och 86 i fördraget utgör en helhet.

- 63 Slutligen har kommissionen genmält att det inte är riktigt att den, då den fattade det andra beslutet om saneringsstödet, inte hade kännedom om ”bakomliggande avtal och aspekter beträffande detta ärende som berörde artikel 85”. PVV och SSR underrättade nämligen kommissionen om förordningarna i fråga den 28 februari 1995.

Förstainstansrättens bedömning

- 64 Förstainstansrätten konstaterar inledningsvis att sökandenas anmärkningar grundas på en tolkning av de ifrågasatta besluten som inte vitsordats av kommissionen. Medan sökandena hävdade att kommissionen tillämpade artikel 85.1 i fördraget inom konkurrensområdet för att avslå deras klagomål, har kommissionen gjort gällande att avslaget enbart grundades på att ärendet brister i gemenskapsintresse.

- 65 Det finns följaktligen skäl att fastställa grunden för avslaget på klagomålen i de ifrågasatta besluten.
- 66 I detta avseende konstaterar förstainstansrätten att, såsom sökandena med rätta påpekat, de ifrågasatta besluten inte hänvisar till gemenskapsintresset. Således skall det prövas huruvida avslaget på klagomålen faktiskt grundades på att ärendet brister i gemenskapsintresse, trots att detta inte nämns i besluten.
- 67 Kommissionen konstaterade i de ifrågasatta besluten att, även om initiativet till saneringsprogrammet kom från den privata sektorn, programmet skulle anses ha inrättats genom ett myndighetsbeslut. Anledningen till detta var att företagen endast förberedde besluten inom detta område innan de offentliga rättsakterna antogs. Kommissionen ansåg mot denna bakgrund att det inte var möjligt att anföra klagomål inom konkurrensområdet mot PVV:s förordningar, eftersom dessa enligt kommissionen gällde som lag. Enligt ett liknande resonemang ansåg kommissionen att överlåtelsepremierna vid nedläggning av slakterier skulle anses utgöra statligt stöd som kommissionen gett tillstånd till.
- 68 Vad avser SSR:s stadgar anges däremot i de ifrågasatta besluten att det var fråga om avtal mellan företag. I stadgarna finns emellertid inga bestämmelser om skyldigheter eller rekommendationer i förhållande till den ekonomiska verksamhet som bedrivs av SSR:s medlemmar. Syftet med och medlen för att sanera sektorn, det vill säga massiva förvärv av nötslaktkapacitet för senare permanent avveckling, förutsatte nämligen verkställighetsåtgärder. Endast dessa åtgärder kunde omfattas av artikel 85.1 i fördraget.
- 69 Enligt de ifrågasatta besluten omfattas överlåtelseavtalen mellan SSR och slakterierna av artikel 85 i fördraget, trots att de utgör en grundläggande del

för att uppnå syftet med det offentliga saneringsprogrammet. Kommissionen konstaterade emellertid i nämnda beslut att dessa avtal, såsom avgörande grunddrag för att uppnå nämnda syfte, inte i sig själva hade något syfte, det vill säga att syftet med avtalen inte var att begränsa konkurrensen.

- 70 Enligt de ifrågasatta besluten hade nämnda avtal inte som verkan att begränsa konkurrensen på ett märkbart sätt. För det första fastställde kommissionen de berörda geografiska marknaderna till att åtminstone avse hela EES-området, åtminstone vad gäller partihandeln. För det andra fastställde kommissionen att antalet slaktade djur och följaktligen nötköttsproduktionen inte minskat på grund av saneringsåtgärderna. På grundval av insamlade fakta drog kommissionen slutsatsen att överlåtelseavtalen hade en positiv inverkan på nötköttsmarknaden, eftersom vissa slakterier kunde öka antalet slaktade djur vilket i sin tur förbättrade avkastningen. Härav följde att priserna på nötkött i Nederländerna sjönk.
- 71 Enligt de ifrågasatta besluten var inverkan på slaktkropps- och nötköttsmarknaderna inte märkbar eller, om någon sådan inverkan kunde märkas, positiv. Med beaktande av överkapaciteten inom nötslachtssektorn uppgav kommissionen att det inte förelåg någon inverkan på marknaden för slakteritjänster. Med beaktande av att marknaderna för nötkött, slaktkroppar och slakteritjänster återfinns i produktionsledet som föregår marknaden för nötkött drog kommissionen till sist slutsatsen att någon märkbar inverkan på den senare marknaden inte förelåg.
- 72 Mot bakgrund av ovanstående konstaterar förstainstansrätten inte bara att gemenskapsintresset inte nämns i de ifrågasatta besluten, utan även att det är uppenbart att detta skäl för avslag inte ligger till grund för nämnda beslut. De omständigheter som anges i de ifrågasatta besluten skall tvärtom anses utgöra en rättslig bedömning enligt artikel 85 i fördraget. Detta gäller i lika hög grad kommissionens bedömning av överlåtelseavtalens konkreta inverkan på marknaden i produktionsledet efter nötköttet. Kommissionen ansåg i den delen att effekterna inte var märkbara. Av detta drog kommissionen inte slutsatsen att det

inte förelåg något gemenskapsintresse för att bifalla klagomålet. I stället drog kommissionen slutsatsen att artikel 85 i fördraget inte skulle tillämpas, eftersom denna artikel endast är tillämplig om de undersökta avtalen har en märkbart konkurrensbegränsande inverkan på marknaden.

- 73 Kommissionens argument att den endast grundade sitt avslag på bristande gemenskapsintresse skall således inte godtas. Eftersom det i de ifrågasatta besluten var fråga om ett avslag på klagomål som motiverats i vederbörlig ordning genom materiella grunder, kommer förstainstansrätten att pröva kommissionens rättsliga bedömning av omständigheterna.
- 74 När kommissionen har fattat ett beslut om avskrivning av ett klagomål, utan att göra en utredning, skall enligt fast rättspraxis förstainstansrättens prövning avse en kontroll av att de faktiska omständigheterna som lagts till grund för det ifrågasatta beslutet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk (särskilt förstainstansrättens dom av den 18 september 1992 i mål T-24/90, *Automec mot kommissionen*, REG 1992, s. II-2223, punkt 80; svensk specialutgåva, volym 13, s. II-55).
- 75 Domstolen har slagit fast att det följer av fördragets allmänna systematik att förfarandet enligt artiklarna 92 och 93 i fördraget aldrig får leda till resultat som strider mot specifika bestämmelser i fördraget (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 21 maj 1980 i mål 73/79, kommissionen mot Italien, REG 1980, s. 1533, punkt 11, och domen i det ovannämnda målet *Matra mot kommissionen*, punkt 41). Kommissionens skyldighet att respektera sambandet mellan artiklarna 92 och 93 i fördraget och andra bestämmelser i fördraget är särskilt viktig om dessa andra bestämmelser, som i det här fallet, också har en icke snedvriden konkurrens inom den gemensamma marknaden som mål. När kommissionen beslutar om ett stöds förenlighet med den gemensamma marknaden får den inte försumma risken att enskilda näringsidkare kan ha en skadlig inverkan på konkurrensen inom den gemensamma marknaden (domen i det ovannämnda målet *Matra mot kommissionen*, punkterna 42 och 43).

- 76 Domstolen har emellertid också slagit fast att närmare bestämmelser om ett stöd som strider mot andra särskilda bestämmelser i fördraget än artiklarna 92 och 93 kan vara så oupplösligen förbundna med stödets mål att det inte är möjligt att bedöma dem separat (domen i det ovannämnda målet Matra mot kommissionen, punkt 41).
- 77 Domstolen har närmare slagit fast att, i detta fall, de närmare bestämmelsernas inverkan på förenligheten eller oförenligheten hos stödet i dess helhet med nödvändighet skall bedömas genom förfarandet i artikel 93 i fördraget. Det förhåller sig emellertid annorlunda om det, när ett stödprogram analyseras, är möjligt att isolera de villkor eller faktorer som, även om de ingår i detta program, kan anses som icke nödvändiga för att uppfylla målet med detta eller för dess funktion (domen av den 22 mars 1977 i det ovannämnda målet Iannelli och Volpi, punkt 14).
- 78 Således skall det först fastställas huruvida saneringsåtgärderna är bestämmelser för eller faktorer inom det stöd som godkänts av kommissionen och om så är fallet huruvida åtgärderna har en begränsande verkan som går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå de mål som är godkända i fördraget.
- 79 Inledningsvis noterar förstainstansrätten att det är tvistigt mellan parterna hur de ifrågasatt åtgärderna skall kvalificeras. Medan kommissionen har hävdats att saneringsprogrammet i dess helhet följer av PVV:s förordningar och att de av SSR ingångna avtalen följaktligen utgör en grundläggande del för att uppnå myndigheternas syften, anser sökandena att saneringsprogrammet är resultatet av privata avtal och att endast programmets finansieringsåtgärder är av offentligrättslig karaktär. Huvudsakligen innebär detta att svaranden har hävdats att saneringsprogrammet är resultatet av offentliga åtgärder, medan sökandena anser att nämnda program är resultatet av en privat samordning som i efterhand finansierats av det allmänna.

- 80 Detta är irrelevant för bedömningen av sambandet mellan dessa åtgärder och syftet med stödet. Oavsett om initiativet till saneringen faktiskt kom från företag eller från offentliga myndigheter (PVV) är det ostridigt att det är fråga om åtgärder, vars syfte är att minska kapaciteten inom en sektor som subventioneras av staten. Sökandena har dessutom själva förklarat i talan att "inrättandet av avgiften och beslutet att överföra avgiftsintäkterna [till] SSR har ett oupplösligt samband med saneringen. Utan avgift skulle det inte finnas någon sanering och utan sanering skulle det inte finnas någon avgift".
- 81 För övrigt är det fast rättspraxis att, vid tillämpningen av artikel 92 i fördraget, framför allt verkningarna av stödet för de företag eller tillverkare som är mottagare av detta skall beaktas och inte situationen för de organ som fördelar eller administrerar stödet (domstolens dom av den 22 mars 1977 i mål 78/76, Steinike & Weinlig, REG 1977, s. 595, punkt 21; svensk specialutgåva, volym 3, s. 329). Eftersom verkningarna av stödet uppkommer genom saneringsprogrammet i dess helhet, inklusive SSR:s urval av stödmottagare, skall programmet anses utgöra närmare bestämmelser för stödet. En offentlig myndighets åtgärd, som innebär att vissa företag eller produkter gynnas, förlorar för övrigt inte karaktären av gratisförmån och, således, stöd, på grund av att den helt eller delvis finansieras med avgifter som den offentliga myndigheten avkrävt de berörda företagen (domen i det ovannämnda målet Steinike & Weinlig, punkt 22).
- 82 Vidare är det onaturligt att särskilja åtgärderna i programmet på det sätt som sökandena har föreslagit. I sina ansökningar har de vitsordat att kommissionen gav tillstånd, enligt artikel 92 i fördraget, till de åtgärder som vidtagits inom ramen för den av PVV inrättade fonden "men att ett sådant tillstånd inte omfattar avgifter för att finansiera saneringsåtgärderna". Således förefaller det som om sökandena gör åtskillnad mellan avgifterna som finansierar saneringen och tillämpningsåtgärderna beträffande dessa avgifter, medan de två transaktionerna har ett oupplösligt samband och tillsammans syftar till att nå syftet att minska överkapaciteten inom sektorn.

- 83 Även om vissa av åtgärderna för saneringen av slakterinäringen inom nötkreaturssektorn skulle kunna omfattas av artikel 85 i fördraget (det vill säga avtalen om SSR:s inrättande samt överlåtelseavtalen), är de således så oupplösligen förbundna med stödets syfte att det inte är möjligt att bedöma dem separat.
- 84 Det skall emellertid fastställas huruvida nämnda åtgärder har begränsande verkningar som går utöver vad som är nödvändigt för att stödet skall uppnå de mål som är godkända i fördraget. I detta avseende har sökandena inte åberopat någon relevant omständighet. Sökandenas synpunkter inriktas nämligen dels på de konkurrensbegränsande verkningar som en kapacitetsminskning på grund av saneringsprogrammet kan medföra, dels på avgiftens diskriminerande verkan gentemot samtliga aktörer inom sektorn då den är obligatorisk. Dessa verkningar följer av syftet med stödet.
- 85 Sökandena har i synnerhet hävdats att saneringsprogrammet begränsar konkurrensen på grund av att endast slakterier med överkapacitet kommer i åtnjutande av dess fördelar, vilket är en följd av syftet med stödet. Även om sökandena har nämnt att kapacitetsminskningen hade kunnat hanteras individuellt av varje företag — utan att det var nödvändigt att inrätta en fond med uppgift att på ett samordnat sätt bedöma ansökningarna om stöd —, har de inte grundat sina argument på att åtgärderna hade varit samordnade, utan på att endast slakterier med överkapacitet kom i åtnjutande av åtgärderna. Detta hade emellertid även varit fallet om saneringen inte hade varit samordnad, varför detta är en följd av stödet i sig och inte av att stödet var samordnat.
- 86 Samtliga konkurrensbegränsande verkningar — som enligt sökandena är en följd av programmet — kan således tillskrivas stödåtgärderna och anses vara nödvändiga för att uppnå stödets syften och för dess funktion.

- 87 Sökandena har emellertid invänt att kommissionen i de ifrågasatta besluten endast kvalificerade åtgärderna att utge överlåtelsepremier som stöd, medan kommissionen fastställde att alla övriga åtgärder helt enkelt härrörde från en lagbestämmelse och därför hade ett nära samband med offentliga åtgärder. Sökandena har härav dragit slutsatsen att kommissionen nu inte kan hävda att samtliga åtgärder omfattas av det statliga stödprogrammet.
- 88 Även om kommissionen i de ifrågasatta besluten kvalificerade endast överlåtelsepremierna som statligt stöd, bekräftade den i samma beslut att saneringsåtgärderna var en del av ett offentligt program vars finansiella delar omfattades av det statliga stödprogrammet. De nederländska myndigheterna inrättade närmare bestämt ett stödprogram för att sanera slakterinäringen inom nötkreaturssektorn. Detta program genomfördes civilrättsligt på grundval av överlåtelseavtal mellan SSR och de sanerade slakterierna (avtal som omfattas av artikel 85 i fördraget).
- 89 Mot denna bakgrund undersökte kommissionen — då den bedömde PVV:s förordningar inom ramen för artiklarna 92 och 93 i fördraget — de finansiella aspekterna av saneringen, konsekvenserna av överlåtelsepremierna och skyldigheterna enligt nämnda förordningar och anförde att den inte hade några invändningar. Bland dessa konsekvenser av stödet konstaterade kommissionen en inverkan på marknaden i produktionsledet efter nötköttproduktionen. Denna verkan följde direkt av att PVV — genom saneringsfonden — betalade överlåtelsepremierna. Följaktligen drog kommissionen slutsatsen att varken saneringsprogrammet som sådant eller finansieringen därav kunde förbjudas enligt artikel 85 i fördraget.
- 90 Dessutom förklarade kommissionen uttryckligen i punkterna 36 och 37 i de ifrågasatta besluten att överlåtelseavtalen, som i egenskap av privaträttsliga åtgärder omfattas av artikel 85 i fördraget, skulle bedömas med beaktande av mot vilken konkret bakgrund som företagen agerade. Kommissionen konstate-

rade därefter att denna bakgrund i förevarande mål just var det lagreglerade saneringsprogrammet inom sektorn ("avtalen utgör emellertid en grundläggande del för att uppnå syftet med lagen", punkt 39 i de ifrågasatta besluten) och att dessa avtal följaktligen inte har något eget syfte.

- 91 Det i punkterna ovan angivna resonemanget ligger således till grund för nämnda beslut i dess helhet. Med beaktande av kommissionens beskrivning av omständigheterna i de ifrågasatta besluten noterar förstainstansrätten att det hänvisas till saneringsprogrammet såsom ett enhetligt och enstaka program som skall undersökas inom ramen för reglerna om statligt stöd. Vidare tillämpade kommissionen i besluten samma rättsliga resonemang för att påvisa att programmet — vars centrala delar utgörs av de finansiella aspekterna — är av offentligrättslig natur.
- 92 Således ansåg kommissionen på lagliga grunder att den inte med stöd av artikel 85 i fördraget kunde förbjuda programmets åtgärder av privaträttslig natur på grund av verkan av ett stödprogram som kommissionen gett tillstånd till. Denna avslagsgrund låg till grund för hela beslutet.
- 93 Vad slutligen avser sökandenas påstående, att kommissionen då den fattade besluten om saneringsstödet inte beaktade de avtal mellan företag som utgjorde grunden för PVV:s förordningar, gör förstainstansrätten följande bedömning. Under det muntliga förfarandet fastställdes att kommissionen hade kännedom om SSR:s stadgar då den fattade besluten om detta stöd. I artikel 3 i nämnda stadgar anges uttryckligen vilka saneringsåtgärder som skall vidtas, inklusive överlåtelseavtalen. Eftersom kommissionen däremot inte kände till den konkreta tillämpningen av saneringsavtalen, prövade den programmet som sådant och inte den konkurrensbegränsande verkan som de specifika överlåtelseavtalen kunde få.

- 94 Mot bakgrund av ovanstående finner förstainstansrätten att de ifrågasatta besluten inte fattades på grundval av materiellt felaktiga uppgifter om faktiska omständigheter och att kommissionen varken gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning eller en uppenbart oriktig bedömning. Vidare kom kommissionen på goda grunder fram till att saneringsprogrammet inom nötkreaturssektorn inte medförde någon märkbar konkurrensbegränsande verkan — såvitt kommissionen kände till då den fattade besluten — som överskred den verkan som följde av stödprogrammet som varit föremål för prövning inom ramen för artiklarna 92 och 93 i fördraget.
- 95 Av detta följer att talan i båda målen skall ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 96 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.
- 97 Kommissionen har yrkat att sökandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet, skall kommissionens yrkanden bifallas.
- 98 Enligt artikel 87.4 i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten besluta att en intervenient skall bära sin rättegångskostnad. Intervenienterna skall bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

följande dom:

- 1) Talan i båda målen ogillas.
- 2) Sökandena skall bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens rättegångskostnad.
- 3) Intervenienterna skall bära sina rättegångskostnader.

Tiili

Moura Ramos

Mengozzi

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 31 januari 2001.

H. Jung

P. Mengozzi

Justitiesekreterare

Ordförande